

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: V. T. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j. CPR-32184-2/ČJ-2021-930310-V223, ve věci lhůty k vycestování,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j. CPR-32184-2/ČJ-2021-930310-V223, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka, ve výši 12 228 Kč ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 17. 1. 2022 žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j. CPR-32184-2/ČJ-2021-930310-V223, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, ze dne 15. 10. 2021, č. j. KRPT-185655-30/ČJ-2021-070026 (dále jen „rozhodnutí správní orgánu prvního stupně“), jímž byla žalobci v souladu s § 50a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena nová doba k vycestování z území členských států Evropské unie do sedmi dnů od nabytí právní moci daného rozhodnutí.
2. Napadenému rozhodnutí žalobce vytýká nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Předně má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Žalobce v dané souvislosti namítá zejména absenci zohlednění dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce a z toho plynoucí porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce je přesvědčen, že žalovaný měl v případě pochybností o totožnosti dcery žalobce sám přistoupit k dalšímu ověření, případně měl žalobce vyzvat k doplnění jeho žádosti. Další komplex námitek žalobce směřuje do nepřiměřeně krátké doby k vycestování stanovené žalobci napadeným rozhodnutím. Má za to, že nemohl fakticky opustit území České republiky z důvodů opatření spojených s panující pandemickou situací onemocnění Covid-19 i s omezením leteckých spojů mezi Českou republikou a Vietnamem. Uvádí, že do domovského státu jsou vpouštěny toliko repatriční lety, jejichž cena je extrémně vysoká, což by mělo fatální dopad na rodinný rozpočet žalobce. Dobu vycestování též považuje za nepřiměřenou s ohledem na své rodinné vazby na území České republiky, s čímž souvisí již predestované námitky stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaným. Poslední skupina námitek žalobce míří k absenci posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Poukazuje na judikaturu správních soudů a nutnost se námitkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti vyžaduje či nikoliv. K žalobě doložil rodný list své dcery N. K., rodným příjmením N., narozené X (*zvýrazněno soudem*).
3. Žalovaný ve vyjádření doručeném dne 27. 1. 2022 odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování vyhověl, přičemž nestanovení nové doby vycestování v délce požadované žalobcem nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že řízení a rozhodnutí dle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nepodléhá povinnosti posuzovat dopad do rodinného a soukromého života žalobce, neboť se v něm jedná toliko o změnu lhůty ke splnění povinnosti stanovené pravomocným rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Žalovaný rovněž namítá, že v řízení vedeném k žádosti

žalobce bylo na žalobci, aby uvedl veškeré důvody pro vyhovění žádosti, přičemž nelze požadovat po žalovaném, aby z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že nedatovaným rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-1388-17/ZR-2013, které nabylo právní moci dne 27. 10. 2016, bylo zrušeno povolení k pobytu žalobce dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném a účinném ke dni vydání rozhodnutí, neboť žalobce narušoval závažným způsobem veřejný pořádek.
5. Dne 30. 8. 2021 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie pod č. j. KRPT-185655-19/ČJ-2021-070026 rozhodla o povinnosti žalobce opustit území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců za současného stanovení doby k vycestování z území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 3 stejného zákona, a to nejpozději do 30 dnů. Rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na zjištění, že žalobce pobývá na území České republiky bez platného pobytového oprávnění.
6. V protokolu o podání vysvětlení z 30. 8. 2021 podaném v řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie žalobce uvádí, že do České republiky přicestoval dne 6. 8. 2021 letecky z Vietnamu s mezipřistáním v Kataru. Bydlí u svého bratra v O. Z. na ulici H. 20. Naposledy byl v České republice v roce 2013 a není zpraven o tom, že by mu byl v roce 2016 zrušen trvalý pobyt. Na území České republiky má bratra V. T. N., narozeného v roce X, a dceru N. N., narozenou X (*zvýrazněno soudem*), státní příslušnost Česká republika. V roce 2004 se v České republice dopustil trestné činnosti a byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
7. Rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států Evropské unie nabylo právní moci 15. 9. 2021. Z obsahu správního spisu je patrné, že jej žalobce nenapadl řádným oprávněným prostředkem z důvodu, jak tvrdí, nedorozumění se se svým předchozím právním zástupcem.
8. Dne 1. 10. 2021, tedy v běhu stanové doby k vycestování, podal žalobce žádost o stanovení nové doby k vycestování, kterou odůvodnil faktickou nemožností opustit území České republiky pro omezení leteckého spojení mezi Českou republikou a Vietnamem vlivem vládních opatření vydaných v souvislosti s pandemií onemocnění Covid-19. Poukázal na skutečnost, že do Vietnamu jsou vpouštěny toliko repatriační lety, které ani v době podání žádosti nejsou vypravovány, a jejich cena je příliš vysoká. Po příletu musí cestující nastoupit do povinné karantény ve vojenském zařízení, která je rovněž zpoplatněna. Vycestování žalobce představuje extrémně finančně náročnou cestu, která by žalobce a jeho rodinu zatížila, přičemž tato skutečnost nastala nahodile, neplánovaně a nezávisle na vůli žalobce. Dále v žádosti žalobce poukázal na skutečnost, že si v krátké době, která mu byla stanovena k vycestování v rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, nestihl vyřešit veškeré své soukromé a rodinné záležitosti. V případě nuceného opuštění území mu bude způsobena závažná újma v oblasti soukromého a rodinného života. Na území České republiky má žalobce bratra a dceru, občanku ČR, kterou v žádosti označil datem narození

X (*zvýrazněno soudem*). Dcera je plně integrována do české společnosti, vycestováním žalobce by došlo ke zpřetrhání vzájemných vazeb. S ohledem na krátkou dobu stanovenou mu k vycestování a jeho rodinné, ekonomické a sociální vazby požádal žalobce o stanovení nové doby k vycestování v délce 60 dnů. K žádosti doložil fotokopii webového portálu obsahující informaci o nenalezených letech z Prahy do Vietnamu, resp. Mongolska, v blízké časové souvislosti s dobou podání žádosti.

9. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 15. 10. 2021, č. j. KRPT-185655-30/ČJ-2021-070026 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), byla žalobci dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena nová doba k vycestování do 7 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dle správního orgánu prvního stupně žalobce nedoložil žádné písemné dokumenty, ze kterých vyplývá, že je zařazen do repatriačních letů zprostředkovaných zastupitelským úřadem Vietnamské socialistické republiky. Dle správního orgánu prvního stupně z rozhodnutí o povinnosti opustit území nevyplývá povinnost vycestovat přímo do domovského státu účastníka řízení, přičemž z veřejně dostupných zdrojů je správnímu orgánu známo, že možnost vycestovat z území členských států Evropské unie existuje. Správní orgán prvního stupně takto dospěl k závěru, že se jeví jako přiměřená nově stanovená doba vycestování v délce sedmi dnů.
10. Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním, jímž namítal nedostatečnou a nepřiměřenou délku stanovené doby k vycestování vzhledem k individuálním okolnostem případu. Žalobce není s to si vyřídit veškeré soukromé a rodinné záležitosti, a bude mu tak způsobena újma v oblasti soukromého a rodinného života. Poukázal na nutnost zaobírat se otázkou přiměřenosti ze strany správních orgánů i v případě, že zákon takovou povinnost nevyžaduje. Opakovaně zdůraznil, že není dána faktická možnost cestovat do Vietnamu krom repatriačních letů, které jsou finančně extrémně nákladné a jsou spojené s povinnou karanténou po příletu. Správní orgán prvního stupně argumenty žalobce zcela ignoroval.
11. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce. Konstatoval, že nevyhovění žalobci co do navrhované délky stanovené nové doby k vycestování není důvodem nezákonnosti rozhodnutí. Doplnil, že žalobci plynula povinnost z pravomocného rozhodnutí o povinnosti opustit území, a proto měl činit neodkladné úkony za účelem splnění povinnosti vycestovat. Současnou situaci si přivodil svým jednáním, resp. nekonáním, a není proto důvodem pro stanovení nové doby pro vycestování. Žalovaný nepovažoval za relevantní ani argument neexistencí přímého spojení mezi Českou republikou a domovským státem žalobce či cenou za repatriační lety. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že soukromé letecké společnosti zahájily prodej letenek a existuje mnoho letů do jiných států. Žalovaný dále nezohledňoval ani povinnost žalobce podřídit se karanténním opatřením, neboť má povinnost sdílet osud své země. V zemi původu účastníka nejsou dány nelidské podmínky karantény. K námitce absence posouzení přiměřenosti a újmy týkající se oblasti soukromého a rodinného života žalovaný konstatoval, že v tomto typu řízení nemá zákonem danou povinnost přiměřenost zkoumat. Řízení nebylo zahájeno z moci úřední a posouzení přiměřenosti se na tento typ řízení nevztahuje. Přiměřenost dopadů byla již řešena v rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalovaný dále doplnil, že osobu N. N., narozenou X (*zvýrazněno soudem*), již

žalobce označuje jako svou dceru, neztotožnil v centrální evidenci obyvatel České republiky. Žalovaný dále uvádí, že byt nebyly zcela splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o stanovení nové lhůty pro vycestování, vyšel správní orgán vydáním prvostupňového rozhodnutí žalobci vstříc a své rozhodnutí není co do stanovené délky povinen zdůvodňovat.

Posouzení věci krajským soudem

12. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, dále jen „s. ř. s.“).
13. V souzené věci soud shledal, že napadené rozhodnutí vykazuje takové vady řízení, že je zrušil, aniž by ve věci nařizoval jednání (byť o to žalobce výslovně požádal). Postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s, podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem: a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
14. Z hlediska úvah o naznačených vadách napadeného rozhodnutí je předně podstatné zaobírat se typem a specifiky řízení o stanovení nové doby k vycestování, neboť předurčují soudem posléze konstatovaná pochybení žalovaného.
15. Podle § 50a odst. 3 věty čtvrté zákona o pobytu cizinců, požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.
16. Dle ustanovení § 174a odst. 2 téhož zákona (které je systematicky vřazeno do ustanovení věnujícího se tzv. přiměřenosti) policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o (...) povinnosti opustit území, vedeného na žádost cizince, zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnění povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území (...).
17. Nové řízení dle § 101 písm. c) správního řádu umožňuje správnímu orgánu novým rozhodnutím z vážných důvodů dodatečně stanovit nebo změnit lhůtu ke splnění povinnosti, stanoví-li tuto možnost zákon.
18. V předchozím odstavci citovaný institut nového řízení slouží zejména k odstranění tvrdosti původního rozhodnutí a umožňuje dodatečně změnit lhůtu ke splnění povinnosti. Novým rozhodnutím, v projednávané věci rozhodnutím o změně lhůty k vycestování, se nemění a ani nemůže měnit obsah výrokové části rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena

povinnost vycestovat a stanovena doba k vycestování. Výrok původního rozhodnutí, proti němuž měl žalobce právo podat odvolání ve správním řízení i žalobu ve správním soudnictví, nabyl právní moci a vydáním nového rozhodnutí o změně lhůty k vycestování není nikterak dotčen. Účelem řízení o stanovení nové doby k vycestování je vydání nového rozhodnutí a poskytnutí cizinci přiměřeného časového prostoru k přípravě a realizaci vycestování z území za plného zohlednění jeho osobních poměrů.

19. Vydání nového rozhodnutí dle výše citovaného § 101 písm. c) správního řádu a § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců přitom logicky předpokládá provedení nového správního řízení (jak ostatně vyplývá judikatury Nejvyššího správního soudu; srovnej blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39). V novém řízení proto musí správní orgán shromáždit podklady nezbytné k řádnému posouzení vážnosti žalobcem tvrzených důvodů a zabývat se i jím navrženými důkazy.
20. Žalobce žádost ze dne 30. 9. 2021 o stanovení nové doby k vycestování odůvodnil zejména nutností vyřešit své soukromé a rodinné záležitosti s ohledem na předchozí legální dobu pobytu na území České republiky, přičemž poukázal na své rodinné vazby s dcerou a bratrem, jakož i na faktickou nemožnost opustit území z důvodu omezení leteckého spojení s domovským státem, resp. finanční náročnosti repatriačních letů.
21. Správní orgán prvního stupně ovšem rodinné poměry žalobce nikterak nezkoumal a tvrzený možný zásah do soukromého a rodinného života žalobce zcela přешel. Žalovaný pak k otázce možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce uvedl toliko to, že žalobcem označená osoba N. N., narozena X (*zvýrazněno soudem*), není dle centrální evidence obyvatel osobou s povoleným pobytem v České republice.
22. Ze správního spisu je přitom jednoznačně patrné, že žalobce již v řízení o povinnosti k vycestování poukazoval na své rodinné vazby na území České republiky a uvedl, že zde má dceru N. N., již označil datem narození X (srovnej protokol o podání vysvětlení ze dne 30. 8. 2021, strana 47 verte správního spisu či rozhodnutí o povinnosti vycestovat území, strana 49 verte správního spisu). Pokud pak v žádosti, resp. ve svém odvolání, dceru označil (pravděpodobně chybou v psaní) datem narození X, měl správní orgán uvedenou skutečnost řádně zkoumat a případný rozpor mezi tvrzením žalobce a údaji v centrální evidenci obyvatel odstranit. Například prostým nahlédnutím do centrální evidence obyvatel mohly správní orgán ověřit, zda má žalobce dceru, jak uvádí, či nikoliv. Mohly též v případě pochybností vyzvat žalobce jako účastníka řízení k odstranění možných vad podání ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu.
23. Jak již bylo uvedeno výše, řízení o stanovení nové doby k vycestování je novým řízením, jehož výstupem je nové rozhodnutí, a předpokládá tedy provedení nového řízení se všemi jeho standardními náležitostmi. Zákon výslovně předpokládá, že po podání žádosti o vydání nového rozhodnutí je provedeno nové řízení, kde účastník řízení i správní orgán mají práva a povinnosti jako v kterémkoliv jiném správním řízení (včetně povinnosti správního orgánu zjistit skutečný stav věci či vyzvat žadatele k odstranění vad jeho podání). Teprve po provedení takového řízení může správní orgán buďto vydat nové rozhodnutí, případně rozhodnout jinak dle výsledků správního řízení (srovnej blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 Azs 390/2018-46).

24. Dle krajského soudu žalovaný učinil stran rodinných poměrů žalobce nepřesvědčivé závěry, a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou předpokládanou v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kam patří i případy, kdy správní orgán k určité skutečnosti sice učinil dokazování, ovšem v nedostatečném rozsahu, takže skutkový závěr z něho učiněný nelze mít za přesvědčivý, vylučující všechny rozumné pochybnosti.
25. Vzhledem k tomu, že žalovaný svým postupem vyloučil možnou existenci žalobcovy dcery, nikterak se již blíže nezabýval otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce, a napadené rozhodnutí zatížil též vadou nepřezkoumatelnosti dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
26. Judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, že namítá-li cizinec ve správním řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, tedy porušení článku 8 Úmluvy, je správní orgán povinen se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v konkrétním typu řízení posouzení přiměřenosti vyžaduje či nikoliv. Jedná se o ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, ze dne 24. 7. 2018, 5 Azs 102/2017-35, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 429/2019-40, ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, nebo ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37).
27. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musejí správní orgány k námitce cizince vypořádat bez ohledu na skutečnost, zda zákon o pobytu cizinců v konkrétním řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona vyžaduje či nikoliv. Z citované judikatury rovněž vyplývá, že na těchto závěrech nic nemění ani odst. 3 tohoto ustanovení, který byl do zákona o pobytu cizinců nově doplněn s účinností od 15. 8. 2017, a který stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
28. Jak již bylo konstatováno shora, žalobce konzistentně tvrdil možný zásah do svého soukromého a rodinného života spočívající ve zpřetrhání rodinných vazeb s dcerou, občankou České republiky, a bratrem, dlouhodobě pobývajícím na území České republiky, již v žádosti o stanovení nové lhůty k vycestování, jakož i v jí předcházejícím řízení o povinnosti vycestovat. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. K jeho možné aktivaci musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života, což žalobce učinil.
29. Je samozřejmě pravdou, že žalovaný nemusí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle článku 8 Úmluvy (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS či rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31). V souzené věci ovšem vznesené námitky žalobce týkající se proporcionality zásahu do soukromého a rodinného života jeho samotného, resp. jeho rodinných příslušníků, nebyly žalovaným vypořádány nijak, jak ostatně sám žalovaný v napadeném rozhodnutí připouští.

30. Co se pak týče žalobních námitek stran žalobcem tvrzené faktické nemožnosti a finanční náročnosti opuštění území, tyto argumenty žalovaný i správní orgán prvního stupně odbyly konstatováním, že žalobce může opustit území států Evropské unie, přičemž je z úřední povinnosti známo, že takováto možnost existuje. Následně již správní orgán toliko konstatoval, že žalobce nedoložil, že by byl zařazen do repatričních letů, aniž by sám ověřil, že jsou takovéto lety vypravovány.
31. K prezentovaným závěrům správního orgánu však v napadeném rozhodnutí absentuje jakýkoliv podklad pro potvrzení reálné možnosti vycestovat, jakož i bližší hodnocení žalobcem předkládaných důkazů stran neexistence leteckého spojení. Neobstojí pouhé navazující tvrzení žalovaného, že žalobce již měl dostatek časového prostoru k realizaci vycestování či odkaz na jemu z úřední činnosti známou existenci leteckého spojení a domovským státem žalobce, resp. na jiné možnosti vycestování do sousedních států bez bližší konkretizace.
32. K tomuto krajský soud uvádí, že v novém řízení je délka doby, kterou již měl žalobce k uspořádání svých poměrů k dispozici, jakož i absence aktivních kroků k opuštění území ze strany žalobce, okolnostmi zcela irrelevantními pro posouzení existence závažného důvodu odpovídajícího § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť o existenci ani závažnosti žalobcem tvrzených důvodů ničeho nevypovídají (srovnej blíže již výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39). Podmínkou přípustnosti žádosti cizince je toliko její podání v průběhu doby k opuštění území, tj. nikoliv až po jejím skončení, a tvrzení důvodů podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Shledá-li správní orgán tvrzené důvody žádosti závažnými a odpovídajícími § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, stanoví žadateli novou dobu k opuštění území s ohledem na délku trvání uváděných důvodů, vždy však maximálně v délce 180 dnů.
33. V souzeném případě ovšem žalovaný, jak uvedeno shora, argumenty žalobce předkládané v žalobě relevantně nevyhodnotil (reálná možnost opustit území), resp. tyto zcela ignoroval (zásah do soukromého a rodinného života). Žalovaný fakticky vůbec neposuzoval závažnost žalobcem uváděných důvodů pro stanovení nové doby k vycestování.
34. Žalobce napadá dále délku stanovené nové doby k vycestování.
35. Žalovaný v napadeném rozhodnutí bez bližšího odůvodnění potvrzuje stanovenou novou dobu k vycestování v délce sedmi dnů, když uzavírá, že správní orgán „vyšel žalobci vstříc“ (*sic!*), pokud v jeho případě rozhodl o stanovení nové lhůty k vycestování, byť k tomu nebyly zcela splněny podmínky předpokládané § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
36. Je pravdou, že vydání nového rozhodnutí není koncipováno jako nárokové a správní řád zde připouští uvážení správního orgánu. Toto je nicméně limitováno základními zásadami činnosti správních orgánů. Pokud je totiž aplikace právní normy spojena se správním uvážením, přezkoumává soud správní uvážení v omezeném rozsahu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43, v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami

správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.

37. V souzené věci nicméně absentuje dostatečný podklad pro stanovení doby k vycestování, jakož i odůvodnění její délky, přičemž správní orgán prvého stupně ve svém rozhodnutí omezil toliko na obecnou formulaci, že dobu k vycestování v délce sedmi dnů stanovil „*po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocení společenské nebezpečnosti jednání a míry zavinění účastníka řízení*“. Bez další bližší konkretizace ovšem provedená úvaha správního orgánu přezkoumatelná není. V tomto kontextu krajský soud odkazuje i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002, podle něhož „správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nichž lze dovodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem postupovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně ..., tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl“. Uvedených standardů však správní uvážení v souzené věci nedosahuje.
38. Krajský soud závěrem shrnuje, že institut nového rozhodnutí není výjimečným opatřením, přičemž mimořádnost tohoto institutu správní řád nikde nestanovuje, nelze ji dovodit ani z důvodové zprávy, neshledala ji odborná komentářová literatura či dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu. Krajský soud má (shodně s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8 2019, č. j. 2 Azs 390/2018-46) za to, že se v případě nového rozhodnutí jedná o nikterak výjimečný, byť nepříliš využívaný, institut správního řádu. Řízení o stanovení nové doby k vycestování je tedy výstupem „klasického“ správního řízení se všemi jeho zákonnými náležitostmi. Po podání žádosti o vydání nového rozhodnutí probíhá nové správní řízení, v němž účastníkům i správnímu orgánu přináleží práva a povinnosti jako v kterémkoliv jiném správním řízení, včetně povinnosti správního orgánu zjistit skutečný stav věci a rozhodnout přezkoumatelným způsobem dle individuálních okolností každé řešené věci, nikoliv jen účastníkovi bez bližšího odůvodnění „vyjít vstříc“.
39. Lze tak uzavřít, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadami, neboť z části skutková podstata, z níž správní orgán vyšel při posuzování věci, nemá oporu v obsahu správního spisu, přičemž v něm nejsou založeny podklady rozhodnutí (důkazní prostředky týkající se dcery žalobce, jakož i možnosti vycestovat z území), na nichž správní orgán svá skutková zjištění vystavěl; rozhodnutí krajský soud dále hodnotí jako nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nikterak nezkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a s tvrzenou nemožností opustit území se náležitě nevypořádal, protože z odůvodnění rozhodnutí nelze seznat, z jakých podkladů rozhodnutí správní orgán

učinil prezentované skutkové závěry; provedené správní uvážení ve vztahu k délce nově stanovené doby k vycestování rovněž neodpovídá požadavkům na tento institut kladeným.

40. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení tímto rozsudkem bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
41. Bude na žalovaném, aby v řízení o stanovení nové doby k opuštění území zjistil všechny skutečnosti rozhodné pro vydání nového rozhodnutí a své rozhodnutí přezkoumatelně, tj. srozumitelně a dostatečně zdůvodnil.

Náklady řízení

42. V souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. zavázal krajský soud žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobce, a to nákladů právního zastoupení žalobce advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), což činí 6 800 Kč, k tomu pak přináleží 21% DPH ve výši 1 428 Kč, celkem na nákladech právního zastoupení částky 8 228 Kč a dále k náhradě zaplaceného soudního poplatku za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na odkladný účinek žaloby ve výši 1 000 Kč, celkem k náhradě nákladů řízení ve výši 12 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 28. února 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně